

CRIDA A LA RENOVACIÓ D'ESTRUCTURES

L'ACCIÓ DE CÀRITAS, UNA ACCIÓ QUE IMPLICA TOTA LA COMUNITAT

Les parròquies tenim en Càritas l'acció de l'amor especialment als més vulnerables. Algunes circumstàncies poden fer concentrar aquesta responsabilitat en uns pocs membres de la comunitat, i en alguns casos, en membres de l'entorn de la comunitat.

L'efecte de l'acció de l'amor ha de somoure i beneficiar tota comunitat parroquial, tinguin o no responsabilitat en el treball directe de Càritas. Cal que aquesta acció sigui compartida per tota la comunitat i impliqui una comunicació en totes direccions.

Càritas
Diocesana de
Sant Feliu de Llobregat

I. PREGÀRIA

Pare, obre'ns el cor a escoltar la veu dels més necessitats. Fes-nos permeables al proïsme. Que l'Esperit ens doni la força necessària per dur a terme la missió que ens has confiat, d'anar per tot arreu i donar fruit.

Que aquest moment de treball compartit, sigui pels que som aquí, un espai per fer comunitat i créixer junts en l'amor als germans.

II. TEXT PER A LA REFLEXIÓ - (1 JN 4,20)

«Si algú afirmava: “Jo estimo Déu”, però no estima el seu germà, seria un mentider, perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu»

III. COMENTARI (DE L'ENCÍCLICA “DEUS CARITAS EST” – BENET XVI – 25/12/2005)

“És possible l'amor al proïsme, en el sentit enunciat a la Bíblia per Jesús. Consisteix justament que, en Déu i amb Déu, estimo també la persona que no m'agrada o que ni tan sols conec. Això només es pot dur a terme a partir del trobament íntim amb Déu, un trobament que s'ha convertit en comunió de voluntat, arribant a implicar el sentiment. Llavors aprenc a mirar aquesta altra persona no ja només amb els meus ulls i sentiments, sinó des de la perspectiva de Jesucrist. El seu amic és el meu amic. Més enllà de l'aparença exterior de l'altre, hi descobreixo l'anhel interior d'un gest d'amor, d'atenció, que no li faig arribar solament a través de les organitzacions encarregades de fer-ho, acceptant-lo potser per exigències polítiques. En veure'l amb els ulls de Crist, puc donar a l'altre molt més que coses externes necessàries: puc oferir-li la mirada d'amor que ell necessita.

En això es manifesta la interacció imprescindible entre amor a Déu i amor al proïsme, de la qual parla amb tanta insistència la Primera carta de Joan.”

Per tant, com a membres de la comunitat eclesial hem de tenir present que “tota l'activitat de l'Església és una expressió d'un amor que busca el bé integral de l'ésser humà: busca evangelitzar-lo mitjançant la Paraula i els sagraments, empresa tantes vegades heroica en la seva realització històrica, i busca la seva promoció en els diversos àmbits de l'activitat humana. Per tant, l'amor és el servei

que presta l'Església per atendre constantment els sofriments i les necessitats, fins i tot materials, dels homes. És el servei de la caritat.

IV. PER REFLEXIONAR I COMPARTIR

Què commou en mi l'expressió "en Déu i amb Déu, estimo també la persona que no m'agrada o que ni tan sols conec"? Visc el proïsme com la possibilitat de mirar l'altre a través dels ulls de Jesús? Em sento cridat personalment i comunitàriament a aquest "amor sense condició"?

En la meua "església particular" (parròquia, família, poble/ciutat...) conec o participo de l'acció de Càritas?

A nivell parroquial, quina o quines propostes poden ajudar a millorar el vincle entre la comunitat parroquial i Càritas?

Arriba a les comunitats parroquials què fa Càritas a nivell diocesà? Quina o quines propostes poden ajudar a compartir-ho millor?